

Sygn. akt X K 1095/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Konopka

Protokolant: Magdalena Brejnak

w obecności

Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 13.03.2014 r. sprawy P. S., urodz. (...)

w W.,

syna M. i J. z d. S.

oskarżonego o to, że: w dniu 26 sierpnia 2013r. w W.przy Placu (...)będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi o sygn. akt IV K 1668/04, naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości przy stężeniu I próba 0,91 mg/l; II próba 0,91 mg/l; III próba 0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował pojazdem mechanicznym marki R. (...)o numerze rejestracyjnym (...)w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178 a par. 1 i 4 kk

I) uznaje oskarżonego P. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178 a par. 1 i 4 kk skazuje go, zaś na podstawie art. 178 a par. 4 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II) na podstawie art. 69 kk, art. 70 par. 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby,

III) na podstawie art. 71 par. 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek, przyjmując wysokość jednej stawki na 15 zł (piętnaście złotych),

IV) na podstawie art. 42 par. 2 kk orzeka w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów na okres 4 (czterech) lat,

V) na podstawie art. 63 par. 1 kk na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 26.08.2013 r.,

VI) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 1095/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z dnia 03 lutego 2005r. w sprawie o sygn. akt IV K 1668/04 został skazany za czyn z art. 178a § 1 kk na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą Sąd w oparciu o przepis art. 69 § 1 i 2 k.k i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby. Powyższym wyrokiem Sąd orzekł wobec P. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat oraz zobowiązał do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 200 złotych, płatnego na rzecz Fundacji (...). Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 11 lutego 2005 roku. Informacja o skazaniu oskarżonego powyższym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi w Warszawie figuruje w aktualnej informacji z krajowego rejestru karnego.

W dniu 26 sierpnia 2013 roku około godz. 2:40 P. S., pomimo wcześniejszego prawomocnego skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz mając świadomość tego, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, wsiadł do samochodu marki R. (...) nr rej. (...) i rozpoczął jazdę, poruszając się ulicą (...) w W..

Pełniący w powyższym dniu służbę patrolową funkcjonariusze Policji w osobach post. M. B. o godz. 02:40 zauważyli, iż kierowca powyższego samochodu, którym był P. S., uderzył lewym lusterkiem pojazdu w latarnię, powodując urwanie lusterka. Wobec powyższego, podeszli oni do P. S. celem wylegitymowania. Z ust P. S. wyculi wyraźną woń alkoholu. Około godz. 3:00 na miejsce zdarzenia przyjechała właścicielka powyższego pojazdu - A. C., której P. S. przekazał za pokwitowaniem pojazd marki R. (...) o nr rej. (...). W/w funkcjonariusze Policji ustalili ponadto, iż P. S. nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

P. S. został zatrzymany i przewieziony do (...) W. I przy ulicy (...) w W., gdzie przeprowadzono badania jego stanu trzeźwości za pomocą urządzenia Alkometr A2.0 z wynikami: 0,91 mg alkoholu na 1 dm³ wydychanego powietrza o godz. 03:26, 0,91 mg/dm³ o godz. 03:28 i 0,89 mg/dm³ o godz. 03:46.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k. 21); zeznań świadka M. B. (k. 9v), protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu (k.4), świadectwa wzorcowania (k.5), protokołu zatrzymania osoby (k. 2), odpisu wyroku (k.46), aktualnej karty karnej (k.63).

Oskarżony P. S. w postępowaniu przygotowawczym (k. 21) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle materiałów zgromadzonych w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie fakt dopuszczenia się przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. P. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku dochodzenia oskarżony nie kwestionował ani miejsca zatrzymania, ani też wyników przeprowadzonych badań stanu trzeźwości. Wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy korespondują z dowodami w postaci protokołu zatrzymania osoby (k.2), protokołu użycia alkometru (k.4), odpisu wyroku (k.46), a ponadto znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka M. B. (k.9v), który dokonał zatrzymania oskarżonego. Przede wszystkim zaś stan nietrzeźwości oskarżonego w dniu objętym zarzutem wynika jednoznacznie z protokołu użycia opisanego powyżej urządzenia kontrolno – pomiarowego. Zdaniem Sądu badania stanu trzeźwości zostały przeprowadzone w sposób prawidłowy, zaś wszystkie związane z tym czynności zostały należycie udokumentowane. Z tego względu wyniki przeprowadzonych badań stanu trzeźwości oskarżonego także nie budziły żadnych wątpliwości Sądu.

Przedmiotowa sprawa wobec spełnienia wszystkich przesłanek określonych w treści art. 479 § 1 kpk została rozpoznana pod nieobecność oskarżonego, który prawidłowo wezwany na rozprawę, nie stawił się na nią i nie usprawiedliwił swojej nieobecności. Na podstawie art. 392 § 1 kpk na rozprawie głównej poprzestano także na ujawnieniu przez odczytanie zeznań świadka M. B.. Wobec przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu bezpośrednio przeprowadzenie tego dowodu nie było konieczne. Zeznania złożone przez interweniującego

funkcjonariusza Policji nie były nadto kwestionowane przez oskarżonego – także Sąd nie znalazł w tych zeznaniach rozbieżności lub sprzeczności tego rodzaju, że konieczne byłoby bezpośrednie przesłuchanie świadka na rozprawie.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie, pozostałych dowodów niosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, ani też nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Protokoły zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych wszystkich względów Sąd nie odmówił im wiarygodności i mocy dowodowej.

Analiza ustalonego stanu faktycznego pozwoliła na przyjęcie w stopniu nie budzącym wątpliwości, że oskarżony P. S. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 i 4 kk. Zgodnie z brzmieniem art. 45 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012r., poz. 1137 ze zm.) zabrania się kierowania pojazdem **w stanie nietrzeźwości**, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu. Stan nietrzeźwości jest zdefiniowany w art. 115 § 16 kk. Zgodnie z tym przepisem zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dcm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przeprowadzone u oskarżonego P. S. badania wykazały stężenia alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu w wysokości 0,91 - 0,86 mg/l, co jednoznacznie wskazywało, że kierował on samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Należy stwierdzić, iż przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk dopuszcza się ten, kto m.in. będąc już wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, ponownie prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Ulica (...) jako droga publiczna jej niewątpliwie miejscem, w którym odbywa się ruch lądowy. Przystępstwo penalizowane w art. 178a kk ma charakter typu abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo – dla realizacji jego znamion nie jest niezbędne wystąpienie jakiegokolwiek skutku.

Omawiany występki ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. Niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością. W omawianej sprawie o tym, iż oskarżony musiał uświadamiać i uświadamiał sobie swój stan świadczy wyraźnie wyczuwalna z jego ust woń alkoholu, a także wysokie stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu. Powyższe ustalenia przekonują, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Nadto oskarżony P. S. w chwili prowadzenia w inkryminowanym dniu powyższego pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego, mocą wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi o sygn. akt IV K 1669/04 (vide: aktualna karta karna oskarżonego). Również i w tym przypadku P. S. miał świadomość wcześniejszego prawomocnego skazania za występki stypizowany w art. 178a § 1 kk. O fakcie wcześniejszego prawomocnego skazania oskarżonego za czyn z art. 178a par. 1 kk świadczy bezsprzecznie aktualna na datę wydania wyroku informacja z Krajowego Rejestru Karnego (vide: k. 62-63)

W treści art. 178a § 4 k.k. ustawodawca wprowadził nowy typ kwalifikowany przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. poprzez wskazanie trzech alternatywnie określonych znamion kwalifikujących. Pierwsze z tych znamion stanowi przypadek recydywy ogólnej jednorodnej - znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., niezależnie od tego, na jaką karę sprawca został skazany, czy była to kara bezwzględna, a jeśli tak - jaką część kary skazany odbył. Ustawodawca nie podaje w treści normy art. 178a § 4 kk żadnych terminów, a zatem należy przyjąć, iż sprawca czynu z art. 178a § 4 będzie ponosił taką zaostrzoną odpowiedzialność, aż do momentu zatarcia poprzedniego skazania. Drugim znamieniem przewidzianym przez ustawodawcę jest popełnienie jednego z trzech przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w stanie nietrzeźwości lub odurzenia, albo w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku z e skazaniem za przestępstwo. W przedmiotowej sprawie oskarżony niewątpliwie był wcześniej prawomocnie skazany za przestępstwo polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie

nietrzeźwości, które nie uległo zatarciu. Czyn oskarżonego P. S., będący przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, wyczerpywał znamiona występku z art. 178a§ 1 kk. Tym samym kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu z art. 178a§ 1 i 4 k.k. była w pełni uzasadniona.

Wymierzając oskarżonemu P. S. karę Sąd uwzględnił okoliczności łagodzące i obciążające, mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk.

Oceniając społeczną szkodliwość czynu jako znaczną Sąd odwołał się do definicji zawartej w art. 115 § 2 kk. Stanowisko takie znajduje przede wszystkim oparcie w rodzaju dobra prawnego zagrożonego w wyniku popełnienia popełnionego czynu. Zważyć bowiem należy, iż nietrzeźwość kierowców jest częstą przyczyną śmiertelnych wypadków komunikacyjnych, stwarza realne i poważne niebezpieczeństwo dla uczestników ruchu drogowego.

W ocenie Sądu o wysokim stopniu społecznej szkodliwości przestępstwa przypisanego oskarżonemu przesądza też to, iż stroną podmiotową czynu cechuje dolus directus. Obciążające są zdaniem Sądu okoliczności, które zwiększały powodowane przez oskarżonego zagrożenie, a więc kierowanie pojazdem w centrum dużego miasta, uderzenie pojazdem w latarnię. Z drugiej jednak strony Sąd miał na uwadze fakt, iż działanie oskarżonego nie wyrządziło nikomu szkody. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił znaczną zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego (0,91 mg/l – 0,89 mg/l), która przekraczała niemalże czterokrotnie dopuszczalną obowiązującymi przepisami prawa zawartość.

Okolicznością łagodzącą jest przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu. Okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego jest fakt iż oskarżony kierował pojazdem w porze nocnej, gdy natężenie ruchu drogowego jest niewielkie, a nadto jednocześnie nie przewoził pasażerów.

Biorąc pod uwagę tak ustaloną społeczną szkodliwość czynu, stopień winy, zaistniałe w sprawie okoliczności łagodzące i obciążające oraz mając na względzie szczególnie i ogólnoprewencyjny cel kary Sąd uznał za sprawiedliwe orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał również, że oskarżony P. S. rokuje nadzieje na poprawę, na to, że w przyszłości będzie należycie przestrzegał ustalonego porządku prawnego i z tego względu na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na maksymalny okres 3 lat próby. Sąd dokonał w przedmiotowej sprawie wnikliwej oceny postawy oskarżonego i ocenił jego warunki i właściwości osobiste pozytywnie. Należy wskazać, iż oskarżony poza czynem z art. 178a§ 1 k.k. popełnionym w dniu 3.11.2004 r. nie był dotychczas karany. Zdaniem Sądu, niezasadne byłoby w tych okolicznościach orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnej. Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony zasługuje na danie mu szansy, na to, aby diametralnie zmienił swój dotychczasowy stosunek do obowiązującego prawa.

Oznaczenie czasu probacyjnego na okres 3 lat ma wpłynąć dyscyplinująco na oskarżonego, który winien w tym okresie całkowicie zmienić swój stosunek do obowiązujących przepisów prawa o ruchu drogowym. W ocenie Sądu wskazany okres próby pozwoli zweryfikować trafność prognozy kryminalistycznej postawionej wobec oskarżonego, a jednocześnie pozwoli skontrolować postawę i zachowanie oskarżonego w tym czasie.

Wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest szansą daną przez Sąd oskarżonemu. Dodatkowo, by kara ta nie powodowała w odbiorze społecznym, a także w odczuciu oskarżonego niejako fikcji wymierzonej sankcji karnej oraz mając na celu, by kara ta stanowiła dla oskarżonego realną dolegliwość, Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych. W ocenie Sądu oskarżony ma możliwości finansowe, by uiścić karę grzywny w tak ukształtowanej wysokości, bowiem jak zadeklarował, pracuje dorywczo, osiągając z tego tytułu dochody miesięcznie w kwocie 1000 złotych. Nadto oskarżony, jako osoba młoda może podjąć się każdej pracy, nawet fizycznej, ażeby sprostać obowiązkowi wywiązania się z nałożonej kary grzywny. Zaznaczyć przy tym należy, iż karę grzywny orzeczono w oparciu o dyrektywę wskazaną

w art. 58 § 2 k.k. Zdaniem Sądu wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w e wskazanej wysokości nie spowoduje popadnięcia przez niego w niedostatek.

Na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia **rowerów** na okres 4 lat. Należy wprawdzie zauważyć, iż obecnie obowiązujący artykuł 42 § 2 kk normuje obligatoryjne orzeczenie zakazu prowadzenia **pojazdów określonego rodzaju** lub wszelkich pojazdów (zatem niekoniecznie pojazdów mechanicznych tak jak to miało miejsce w poprzednio obowiązującym stanie prawnym), nie mniej jednak zważywszy na okoliczności przedmiotowej sprawy należy uznać, iż wskazany środek karny został orzeczony omyłkowo. Bez wątpienia, w ocenie Sądu, należało orzec w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Zdaniem Sądu, w realiach niniejszej sprawy, orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia rowerów jest ewidentnie niecelowe i stwarza fikcję dolegliwości i funkcji wychowawczej tego środka karnego. Bezspornie, bowiem, oskarżony w czasie czynu poruszał się pojazdem mechanicznym, choć – jak wynika z akt sprawy - nie posiadał on uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Ta ostatnia okoliczność, zdaniem Sądu, nie ma znaczenia, gdyż należy stwierdzić, iż zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych może polegać także na terminowo określonym zakazie możliwości uzyskania stosownych uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Orzeczenie zatem w stosunku do oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych byłoby w odniesieniu do oskarżonego jak najbardziej celowe i spełniłoby funkcję represyjno-wychowawczą. Zdaniem Sądu funkcji takiej jednoznacznie nie spełni orzeczony wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów, pomimo iż poruszanie się pojazdami niemechanicznymi, zwłaszcza rowerami, staje się coraz bardziej popularne i powszechne.

Określając czas przedmiotowego zakazu na okres 4 lat Sąd miał na względzie przede wszystkim całkowite wyłączenie oskarżonego z ruchu drogowego, a także to, aby środek ten stanowił odczuwalną dla oskarżonego dolegliwość. Należy zauważyć, iż nieodpowiedzialny stosunek oskarżonego do obowiązujących przepisów o ruchu drogowym mógł stać się przyczyną poważnego wypadku komunikacyjnego, a ratio legis takiego zakazu polega na wyłączeniu z ruchu drogowego osób, które zagrażają jego bezpieczeństwu. Dodatkowo Sąd także wziął pod uwagę stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu. Nadto Sąd miał na uwadze, że orzeczony po raz kolejny środek karny powinien być dolegliwy, by mógł spełnić swoją funkcję wychowawczą i resocjalizacyjną. W ocenie Sądu wymiar przedmiotowego środka karnego w sposób dostateczny uczyni zadość powyższemu.

Reasumując w ocenie Sądu taki wymiar kary oraz konieczność orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych winien pozytywnie wpłynąć na osobowość oskarżonego, a jednocześnie zaspokoić oczekiwania społeczne i dodatnio wpłynąć na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 26.08.2013r. tj. 1 (jeden) dzień jako równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, albowiem przemawiają za tym względy słuszności, gdyż wobec oskarżonego została wymierzona kara majątkowa.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.